

MANŽEL NA OBJEDNÁVKU

CATHERINE McKENZIEOVÁ

Autorka úspěšného románu *Zabudnutá*

MANŽEL
NA
OBJEDNÁVKU

MANŽEL NA OBJEDNÁVKU

CATHERINE MCKENZIEOVÁ

FORTUNA

Original title: Catherine McKenzie: ARRANGED
Copyright © 2011 by Catherine McKenzie
Cover design by Emin Mancheril
Cover photographs © Amana Images/Plain Picture;
(woman) Maksim Toome/Shutterstock

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2013
Translation © Oľga Kralovičová, 2013

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri v edícii Fortuna Litera.

www.fortunallibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Zora Sadloňová
Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-243-0

Davidovi

a na pamiatku najmilšej Anne, akú som poznala,
Anne Fishovej, ktorá sa vždy zaujímalala o to, čo čítam,
a vždy mi odporučila tie najlepšie knihy.

PRVÁ ČASŤ

1. kapitola

Čo je veľa, to je veľa

„Čítala som tvoje e-mail,“ poviem Stuartovi.

Prudko zdvihne hlavu od časopisu. Číta *Maxim* a nohy v ponožkách má vyložené na sklenom konferenčnom stolíku pred koženým gaučom, ktorý sme kúpili pred šiestimi mesiacmi. Nevinná poloha, aj keď od nevinnosti má poriadne ďaleko.

„Čože si urobila?“

„Počul si ma.“

Črty jeho hranatej tváre stvrdnú. „Radšej by som ťa nemal počúvať.“

Na okamih sa ma zmocnia výčitky. Potom si spomeniem, čo som čítala.

„Čítala som tvoje e-mail. Všetky.“ Otvorí ústa na svoju obranu, no skočím mu do reči. „Ako som mohla porušiť základné pravidlo slušnosti? To si chcel povedať? Ty mi slušnosť ani nespomínaj, Stuart. Neopovažuj sa.“

Zavrie ústa tak rýchlo, až mu cvaknú zuby. Mozog mu pracuje na plné obrátky. Takmer vidím ten pohyb za jeho očami, ktoré vedeli byť také vrúcne, také zvodné, také veľavravné, ale v tejto chvíli sú chladné, tvrdé a tak neskutočne modré.

„A čo si myslíš, čo si čítala, Anne?“ spýta sa napokon a hlas má absolútne bezvýrazný, ovláda sa.

„Naozaj chceš, aby som to povedala nahlas?“

Mlčí. Svetlo zo stojacej lampy sa odráža od jeho rovných čiernych vlasov. Hodiny na rímse kozuba tikajú a odmeriavajú sekundy.

Zhlboka sa nadýchne. „Viem, že si spal s Christy. Viem, že s ňou spávaš už nejaký čas.“

Tak. A je to von.

Hoci som to vedela, hoci som o tom čítala, keď to vyslovím nahlas, nadobúda to rozmery, aké som nečakala. Tu v tejto izbe je to odrazu oveľa väčšie. Oveľa horšie. Akoby tu Christy bola s nami. Akoby opakovala slová, čo mu napísala, tichým zmyselným hlasom, ktorý som si raz vypočula na odkazovači. Slová, ktoré nedokážem vymazať.

Hodiny tikajú ďalej. Mám pocit, akoby som tu uviazla. Čakám, že niečo povie alebo urobí.

Povedz niečo, došľaka. Povedz niečo!

Vstane, akoby ma počul. Časopis pleskne na lesklú drevenú dlážku.

„Bravo, Anne, odhalila si ma! A čo teraz?“

Ježišikriste! Nebolo by to skvelé, keby ste mohli ľudí nakrútiť na video, keď sa rozchádzajú? Nebolo by to fantastické, keby ste si ten videozáznam mohli pozrieť na začiatku vzťahu? Sledovať, ako sa k vám bude tento chlapík správať o šesť, osem, desať mesiacov. Pozri, ako sa správal k dievčaťu, s ktorým strávil tri roky! Uteč, uteč!

Dych sa mi zasekáva v hrdle, ale dostanem zo seba tie slová. „Odchádzam.“

„Odchádzaš,“ zopakuje pomaly, možno len ako konštatovanie, možno ako otázku. Ako niečo, čomu nemôže celkom uveriť.

„To vážne očakávaš, že zostanem? Po tom, čo si urobil? Chceš to vôbec?“

Odvráti odo mňa pohľad, prvý znak slabosti. „Neviem.“

„Och, Stuart, prosím ťa. Presne po tomto túžiš. Iba nechceš byť ten zlý. A tak si sa postaral, aby som to ukončila ja. Bola som strašne hlúpa, keď som na to doteraz neprišla.“

„A ty si myslíš, aká si múdra, však?“

„Práve som ti povedala, že som bola hlúpa. Áno, dnes si myslím, že som múdra.“

„No ja z tohto bytu neodídem, ak si to čakala.“

„Bože, ty ma vôbec nepoznáš? Po toľkom čase?“

Zamračí sa. „Ó, veľmi dobre ťa poznám, Anne. Nič sa neboj.“

Uvažujem o ňom: o jeho kráse, jeho hneve. Myslela som si, že za tohto muža sa vydám.

„Tak, a je to,“ uzavriem slovami, ktoré by zrejme použil každý v tejto situácii. Aspoň vo filme, a práve teraz mi môj život pripadá ako vymyslený.

Neodpovedá mi. Namiesto toho pokojne sleduje, ako idem do predsiene, zo skrine si beriem tašku, ktorú som si tam predtým pripravila so všetkým, čo budem potrebovať v najbližšej budúcnosti.

Otočím sa k nemu. Pozriem mu do očí, niečo hľadám. Neviem čo.

„Maj sa, Stuart.“

„Maj sa, Anne.“

Váham, čakám, či povie ešte niečo, možno ma bude prosiť, aby som zostala, povie mi, že ma miluje, že to všetko bol omyl, že sa zachoval ako idiot a nemôže bezo mňa žiť. Prosím, miláčik, prosím. Toho sa od neho nedočkám. Teraz už nie, keď mu konečne dovoľím, aby mal, čo chce. Lebo skutočne je idiot a ja som hlúpa, že som od neho niečo chcela, hoci len maličkosť.

Takže skôr ako ma vyhodí alebo sa spýta, prečo som ešte tu, prehodím si tašku cez plece a odchádzam.

Vonku nastúpim do čakajúceho taxíka a prikážem vodičovi, aby ma zaviezol do môjho nového bytu.

Ani nevnímam tých dvadsať minút, ktoré trvá cesta z môjho starého života do nového. Ulice mesta sú len rozmazané pásy svetiel na pozadí čiernej večernej oblohy.

Vodič zaklope na špinavé sklo medzi nami, aby upútal moju pozornosť. Vystúpim z taxíka a obzerám si svoj nový dom. Štvorposchodová budova z červených tehál, vysoké stropy, drevené dlážky, obchody blízko. Keď som včera na internete videla ten výpočet, zdal sa mi príliš dobrý na to, aby to bola pravda. Nájomné je vyššie, než si môžem dovoliť, no nedá sa nič robiť, potrebujem niekde bývať. Zatiaľ čo v minulosti by som možno prespala u priateľky alebo, božeuchovaj, u rodičov, už mám tridsaťtri a zdá sa mi, že som na to pristará. Pristará na veľa vecí.

Kráčam po vysokých betónových schodoch k vchodovým dverám. Tabuľka vedľa môjho zvončeka je prázdna, pripravená na to, aby som tam dala menovku. Aj môj byt je prázdny. Na svetlokrémových stenách nie je nič, iba zaprášené obrysy plagátov, ktoré tam viseli. Aj vzduch má iný pach. Cudzí. Očami sa zastavím na oblúkovitom výklenku pod oknom. Je to perfektné miesto na písací stôl, ktorý som nechala na druhej strane mesta. Pocítim svrbenie ako vždy, keď potrebujem písať. Ibaže neviem, či by som zvládla písať o dnešku. Zatiaľ ešte nie.

Cez steny (Zhora? Zdola? Ešte neviem, odkiaľ tie zvuky prichádzajú.) počujem ženský hlas, ktorý s láskou volá muža na večeru, a mne sa podlomia kolena. Vzápätí skĺznem na zem a v hrdle ma dusí plač.

Och, božemôj, ako sa mi to mohlo stať? Ako to, že mi trvalo tak dlho, kým som ho prekukla? Ako to, že som seba i svoje srdce vložila do rúk muža, ktorý ma zradil? Zase.

Telefón vedľa mňa zvoní. Pozriem na displej a vidím, že je to Stuart. Neskoro. Už nemôže povedať nič, ničím nevymaže to, čo som si prečítala, čo urobil.

Telefón prudko odhodím. Narazí do rámu dverí a ten zvuk sa v tomto tichom prázdnom priestore nahlas ozýva. Z dreva sa odlúpne farba a zvonenie prestane. Pritiahnem si kolená k hrudi a hľadím na stíchnutý prístroj.

Čas plynie. Napokon sa nadýchnem. Začínam cítiť tvrdú drevenú dlážku.

Telefón opäť vyzvára. Moja zlosť ho neumlčala navždy. Tentoraz volá moja záchrana. Moja najlepšia priateľka Sarah.

„Hej, to som ja,“ ozve sa napäto a znepokojene. „Ten drink ešte platí?“

Ani som si nemyslela, že budem mať taký silný hlas. „Jasné. O desiatej som tam.“

Umyjem si tvár a z tašky vytiahnem tenký plášť. Vonku ma čaká moje nové prostredie. Tehlové budovy lemujú chodníky a stromy sú iba v malých parčíkoch za každým druhým blokom. Ich lístie meniace farbu ševelí v jesennom vánku. Povetrie je plné výfukových plynov a vôní vychádzajúcich z reštaurácií. Ulice kypia životom, no zároveň pôsobia stiesnene.

Páčilo sa mi ticho v okolí môjho starého bytu, kde bolo hluk mesta počuť iba ako šepot v pozadí. No páči sa mi aj energia, ktorou ma nabíjajú zvuky okolo mňa, ľudia a pocit, že každú chvíľu by sa mohlo niečo stať.

Kúsok od baru zbadám čosi na zemi. Nie je to moje priezvisko? Zohnem sa a zdvihnem to a naozaj – je to vizitka, na ktorej je napísané:

Blythe & Company
Zariadime vaše vzťahy
♀ ♂
4300 Cunningham Street
20. poschodie
(555) 458-4239

Pri pohľade na svoje meno na vizitke pocítim vzrušenie. Vlastne o tom ani veľmi nepremýšľam, strčím si ju do predného vrecka džínsov a idem ďalej.

Vojdem do baru a v tmavej miestnosti hľadám Sarah. Biely lev je takmer štýlový, s červenými koženými stoličkami pri ošúchanom mahagónovom bare. Celú zrkadlovú stenu za ním lemujú malé biele svetlá. V šume hlasov utorkových návštevníkov počuť pieseň Taylor Swiftovej.

Sarah sedí v čalúnenom tmavom boxe a odušu ťuká do BlackBerry. Má tmavomodrý pracovný kostým a vlnité plavé vlasy má na šiži stiahnuté do uzla. Jej bledá pokožka je v tlmenom osvetlení takmer priesvitná.

Usmieva sa na mňa, keď si sadnem oproti nej. Zuby má malé a rovné. „Tak ako?“

„Urobila som to,“ poviem jej a kývnem na čašníčku.

„Chvalabohu.“

„Naozaj ho až tak nenávidíš?“

„Naozaj.“

Objednám si džin s tonikom. „Prečo si mi nič nepovedala?“

V kobaltovomodrých očiach sa jej zračí prekvapenie. „To myslíš vážne? Po prvé, niečo som ti povedala. A po druhé, usúdila som, že bude lepšie, ak iba budem nablízku a postarám sa, aby si to zvládala, než aby sme sa mali kvôli nemu na smrť pohádať a navždy sa rozísť.“

Sarah je právnička a vždy si robí zoznamy. To je jej spôsob myslenia – organizovaný. Takáto bola, odkedy ju poznám. To znamená od škôlky.

„Ďakujem ti za to.“

„V pohode. Len teraz ľutujem, že som ťa dotiahla na tú párty.“

So Stuartom som sa zoznámila na jednej párty pred tromi rokmi. Tridsiatka pred dverami a ešte som sa nespamätala z kopačiek od Johna, ktorý bol vtedy mojou životnou láskou. Sarah ma presvedčila, že mi prospeje, ak niekam vypadnem. Nebola som si tým istá, ale Sarah nie je z tých, komu môžete protirečiť.

Stuarta som si všimla krátko po tom, čo sme prišli. Rovné čierne vlasy, jasné modré oči, vyše meter osemdesiat, štíhly – presne typ muža, do akého sa vždy zaľúbim, počnúc od prvej lásky. Okolo neho stál krúžok dievčat, ktoré sa snažili získať jeho pozornosť. Tie dievčatá ma však neodradili. Bola som na ne zvyknutá. Inak to nejde, keď máte slabosť pre fešákov.

Špekulovala som, ako upútať jeho pozornosť, keď to Sarah urobila za mňa, lebo náhodou môj biely sveter obľahla červeným vínom. Využila som to a vyrobila som prehnanú scénu. Malo to žiaduci efekt, lebo všetci vrátane Stuarta sa otočili k nám. Pozrela som mu do očí, no o chvíľku som sa odvrátila.

Keď sme sa so Sarah vrátili z toalety, kde ma čistila, našli sme si miesto na gauči. Sadla som si tak, aby som nemohla hľadiť na Stuarta. Vedela som však, že on ma sleduje.

Neskôr, keď sa chlapi zhromaždili na trojitého Jacka Danielsa, videla som v tom príležitosť a pretlačila som sa medzi nich. Niekoľkí protestovali, že nie som dosť silná, aby som to zvládla. Zviazala som si dlhé červené vlasy do chvosta a uzemnila ich, že sa viem o seba postarať, len nech mi nalejú. Štrngli sme si a otvorili ústa. Iba niekoľkí z nich to zvládli na jeden hlt, ale ja som prevrá-

tila pohár do seba a odložila som ho s buchnutím na podnos, ktorý držal Stuart. Pozrela som naňho a začervenala som sa, lebo v jeho očiach som zbadala záujem.

„Čo ťa nakoniec donútilo odísť?“ spýta sa Sarah.

„Všimla si si, že nijaký príbeh, ktorý sa začína vetou: Prečítala som si jeho e-mail, sa nikdy nekončí slovami: Úplne som sa mýlila – nepodvádzal ma?“

Sarah pokrčí malým nosom. „Takže ťa naozaj podvádzal?“

„Jasné, že podvádzal. Mala si pravdu.“

„No dobre, ale vôbec ma netešilo, keď som ti to povedala.“
Hrá sa s citrónom na okraji pohára.

„Viem, Sarah.“

„Musím povedať, že to zvládaš výborne.“

Pravdaže, nevidela ma vzlykať na dlážke. „Takže aj teba som oklamala?“

„Takmer.“

„Zaujímavé, že extrémny hnev dodá človeku silu urobiť to.“

Usmeje sa. „Keby niekto vymyslel spôsob, ako uzavrieť do fľaš ženské omyly, hneď by bol za vodou.“

„Ja skôr potrebujem liek na zlomené srdce.“

„Myslím, že ten sa volá alkohol.“

Pokúsím sa o úsmev, no nakoniec sa rozplačem. Tichými slznými slzami.

Sarah mi dlaňou prikryje ruku. „Bude to ľahšie, Anne. Po čase.“

„Viem. Vždy je to tak.“ Chrbtom ruky si utriem slzy a donútim sa usmiať. „Dost. Mali by sme osláviť môj nový život.“

Zdvihnem pohár. Sarah si so mnou štrngne.

„Na nový život Anne Blythovej!“

„Tým si mi niečo pripomenula. Pozri, čo som našla na ulici.“
Vyťahnem z vrečka vizitku a podám jej ju.

„Prečo si to zdvihla?“

„Asi preto, že je tam moje meno. Ktovie, čo robia.“

„Zariadime váš vzťah a symbol muža a ženy... musí to byť nejaká zoznamovacia služba.“

„Presne tak. Možno, keď budem celkom na dne, zavolám im a zistím to.“

Sarah sa začervená. „Nemusíš byť celkom na dne, aby si sa obrátila na zoznamovaciu službu.“

„Ty si sa na nejakú obrátila?“

„Nie, ale predtým, než som stretla Mika, som o tom uvažovala.“ Sarah sa usmieva ako vždy, keď rozpráva o ňom. Je to burzový maklér a pracuje v tej istej budove ako ona. Zoznámili sa pred šiestimi mesiacmi na jednom koktaile. Zatiaľ nepotvrďuje moju teóriu, že muži, ktorí sú v tridsaťpäťke ešte slobodní, nie sú slobodní len tak náhodou.

A že ja som zase single v tridsiatich troch? Mám na to rôzne teórie.

„Si šťastná, že ho máš,“ usúdim.

„Áno. Aj ty budeš šťastná, Anne.“

„Možno, ale myslím, že zatiaľ zostanem nejaký čas sama a uvidíme, aký budem mať z toho pocit.“

Usilujem sa, aby to vyzeralo, že to myslím vážne, hoci som nikdy nezvládala byť sama. Aspoň nie tá stará Anne. No Anne, ktorá je dosť silná, aby dnes odišla od Stuarta, vydrží chvíľu sama. Aspoň sa o to pokúsi.

Dopijeme, zaplatíme a vyjdeme von do noci. Prichádza jeseň a je chladnejšie, než bolo pred niekoľkými hodinami. Premrznuté ruky si schovám do vreciek a tuhšie si k telu pritiahnem kabát. Sarah zastaví taxík a nastúpi.

Stiahne okienko. „Bude ti fajn, Anne. Len tomu ver a stane sa to.“

Keď jej taxík zmizne v premávke, rozmýšľam, či má pravdu. Naozaj mi bude lepšie, ak to budem veľmi, ale veľmi chcieť?

Zatvorím oči a tri razy za sebou zrazím podpätky ako Dorotka v krajine Oz. Bude to okej. Bude to okej. Bude to okej. Otvorím oči a zadívam sa na Polárku, ako jasne žiari nado mnou, jediná hviezda, ktorú vidieť v tomto meste na oblohe. Cítim sa hlúpo, ale slávnostne pred ňou potvrdím svoje želanie a zamierim domov.

Vrátim sa do svojho nového bytu, prechádzam sa po prázdnych ozyvajúcich sa izbách a uvažujem, kde sa uložím. Ten chlapík, po ktorom som si byt prenajala, tu nechal gauč a posteľ. Neviem sa rozhodnúť, kde by mi bolo menej nepríjemné spať. Vyberiem si gauč a idem do kúpeľne umyť si zuby. Vytiahnem si z vreciek drobné spolu s vizitkou Blythe & Company. Prejdem prstami po vypuklých písmenách a zrazu pocítim zvedavosť. Zariadime vaše vzťahy. Zdá sa mi to také formálne, staromódne.

Mám im zavolať a zistiť, čo robia? Ak je to zoznamovacia služba, mám ju použiť? Nie. To je hlúpe. Veď som sa práve rozhodla, že potrebujem byť sama. Presne tak, rozhodla som sa. A tak budem sama. A neskôr si sama nájdem nového muža, správneho muža.

Odhodím vizitku k odpadkovému košu v starej kúpeľni. Klopne o dlaždičky. Zdvihnem ju a znovu prečítam. Pocítim rovnaké vzrušenie ako predtým. Z tej kartičky vyžaruje akési šťastie ako z lístka v koláčiku šťastia, ktorý som raz dostala a kde bolo napísané: „Narodila si sa, aby si písala.“ Teraz visí zarámovaný v mojej kóji v redakcii časopisu Twist.

Práve teraz potrebujem niečo pre šťastie.

Zastrčím vizitku za čierny rám zrkadla nad bielym umývadlom.

Nemôže byť na škodu, ak si ju chvíľu nechám.

2. kapitola

História sa trochu opakuje

O dva mesiace a sedemnášť dní po tom, čo som našla tú vizitku na ulici, volám do Blythe & Company.

Prečo, och, prečo to vlastne robím?

Pamätáte sa na moje želanie a nádeje, ktoré som vkladala do Polárky? Vysvitlo, že predsa len zmenili môj osud. K horšiemu.

Všetko sa to začalo, keď som natrafila na svojho bývalého frajera Tadda.

Bolo to asi šesť týždňov po rozchode so Stuartom. Veľkou silou vôle som sa s ním nekontaktovala, odkedy som od neho odišla. Namiesto toho som sa prepracovala cez prvé tri štádiá porozchodového žiaľu: Choď si kadeľahšie. Urobila som dobre, či nie? Možno by som mu mala zavolať, či je v poriadku. A nakoniec som si povedala, že by som mala byť a aj budem navždy sama.

Víkend som strávila upravovaním knihy, ktorú píšem, na základe pripomienok svojej literárnej agentky. Len s problémami som robila zmeny, ktoré odo mňa chcela, a v nedeľu som sa cítila deprimovaná a rozladená. Studený vytrvalý dážď a fakt, že som prežila celý víkend v pyžame, tomu vôbec nepomohli. Keď meteorológ predpovedal sneženie, rozhodla som sa, že si pôjdem

kúpiť nový zimník. Starý sa mi pri sťahovaní kdesi stratil. Dúfam, že toto bolo naposledy, čo som poslala dvoch statných sťahovákov, aby zbalili moje veci bezo mňa.

Vyčiarknite to. Už to nikdy nebudem musieť urobiť znova. Pochopila si, Anne? Dobre. Pokračuj.

Skrátka bola som v Banana Republic, keď som sa doslova zrazila s Taddom. Vyrazilo mi dych a pozrela som do jeho modrých premodrých očí. Zaregistrovala som jeho tvár, sivý sveter ku krku, ktorý mu obopínal vystreté plecia, a cítila som, ako mi nadvihlo žalúdok. Vtedy som si uvedomila, kto to je. Alebo, ak mám byť úprimná, uvedomila som si, kto to je, keď ma Tadd pozdravil: „Ahoj, Anne!“

Ako to, že tento krásny muž vie, ako sa volám? Pozornejšie som sa naňho zadívala.

„Och, ahoj, Tadd.“

„Dávno sme sa nevideli.“

Naozaj to bolo dávno. Zoznámili sme sa, keď som mala dva-dsaťštyri. Pracovala som v malom týždenníku. Majiteľ si najal Tadda ako svojho právneho zástupcu, keď mu veľká spoločnosť ponúkla, že ho odkúpi. Tadd strávil niekoľko dní v redakcii, aby sa zoznámil s biznisom, a mňa k nemu prideliť, aby som mu pri tom pomáhala. Bol to najkrajší kus, aký som od vysokej školy stretla, a dala som si záležať, aby vedel, že mám záujem a som voľná. Chodili sme spolu vyše roka a potom som sa s ním rozišla, hoci na presný dôvod som si v tejto chvíli nevedela spomenúť.

„Áno, veru dávno.“

„Áno.“

„Tak,“ povedala som po trápnej pauze, „čo si robil?“

„Život... práca... šport...“

Keď Tadd monotónne vyratúval ďalej, spomenula som si, prečo som sa s ním rozišla. Bol to najnudnejší muž na svete. Vlastne,

ak mám byť celkom úprimná, na Taddovi bol najzaujímavejší iba jeho dokonalý výzor.

Och, môjtybože. Ako som s ním mohla chodiť vyše roka? Na-ozaj nás nespájalo nič, iba jeho krása? Čo sa to, dopekla, so mnou porobilo?

V tej spŕške nudy som počula, ako hovorí: „A vlni som sa oženil.“

„Čo si povedal?“

„Povedal som, že som sa vlni oženil. Moja manželka si tam vzadu skúša šaty.“ Kývol na skúšobné kabínky.

„Tak ty si ženatý?“ Mala som taký čudný pocit, akoby mi zase vyrazilo dych.

„Je ti niečo?“

Snažila som sa vyzerat pokojne. „Nie.“

„Si akási bledá.“

Zrejme sa mi to nepodarilo.

„To asi z tých obchodov. Neznášam nákupné centrá.“

„Vážne?“

Trepem. Tadd miluje nakupovanie a v prvom návale lásky sme veľa víkendov strávili spolu v obchodoch, ako je tento, skúšali sme si šaty a usmievali sme sa, keď nás predavačky chválili, ako veľmi sa k sebe hodíme. Tadd vyzerá v zrkadlách ešte lepšie ako v skutočnosti a aj ja som sa rada dívala na ten jeho trochu skreslený obraz. Lenže nemalo zmysel mu to vysvetľovať. Neviem to vysvetliť ani sama sebe.

„Áno, keď som unavená. Mám za sebou dlhý týždeň.“

„Jasné, pravdaže.“

„Ako si sa zoznámil so svojou manželkou?“

Tvár sa mu rozžiarila. „Je právnička v mojej kancelárii...“

Pokúšala som sa predstierať záujem, ale dokázala som myslieť iba na to, že kráľ nudy je ženatý a ja som ešte vždy slobodná.

Možno jej išlo o jeho peniaze. Vlastne ona je tiež právnička. Takže má dosť vlastných. No, možno je rovnako nudná a nič lepšie neobjavila. Áno, musí to byť tak!

V podstate ma to nezaujímalo, a tak som sa s Taddom rozlúčila, vyšla som z obchodu ako omráčená a celkom som zabudla na nový zimník.

Keď som sa neskôr v ten večer stretla so svojím priateľom a editorom Williamom na pohárik v lacnom bare v centre, ešte stále som bola vykoľajená. Býva zopár blokov od baru v ultramodernom činžiaku prerobenom zo starej baliarne mäsa. Tvrdí, že okolie domu sa onedlho zmení k lepšiemu. Keďže zatiaľ sa nezmenilo, nástojila som, aby ma taxík vysadil rovno pred vchodom do baru. Snažila som sa nevšímať si prihrbených tínedžerov vo veľkých tričkách a v nohaviciach s nízkym pudlom, ktorí striehli na polišov.

V bare bola tma a hrala tam lacná hudba. Z hracej skrinky v štýle päťdesiatych rokov znela pieseň Steva Earla a stoly boli vyrobené z drsne otesaných kusov dreva. Za barovým pultom stál mohutný muž, asi päťdesiatnik s celou rukou potetovanou rozmazanými obrázkami. Na polici za ním stálo niekoľko poloprázdnych fliaš tvrdého alkoholu. Vo vzduchu bolo cítiť arašidy a vypáchnuté pivo.

Nabudúce si dám schôdzku s Williamom niekde v okolí môjho bytu.

Objedнала som si veľké pivo a odniesla som si ho k Williamovmu stolu pri hracej skrinke. Mal tmavomodré tričko s bielym nápisom. Ako zvyčajne mu jasnožlté vlasy trčali dohora.

„Čauko, A. B., ako?“

„Hodí sa takto rozprávať v tvojom veku?“

Vyvrátil zelené oči. „Ježišmária, ďakujem ti, hneď sa cítim lepšie, keď si mi pripomenula, že už mám tridsaťšesť.“

„Došlaka, máš narodeniny?“

„Som si celkom istý, že som pred dvoma dňami videl, ako si na mojej oslave zjedla dva kúsky torty.“

Usmiala som sa. „V skutočnosti boli tri.“

„Baby ťa musia nenávidieť.“

„Niekedy.“ Dala som si poriadny dúšok piva a utrela som si penu z vrchnej pery. Hľadela som do jantárovej tekutiny na stropné svetlá odrážajúce sa na hladine.

„Čo sa deje, Anne? Vyzeráš tak... skleslo.“

„Myslím, že v poslednom čase aj ja cítim svoj vek.“

„To kvôli tomu podvodníkovi?“

Tak nazýval Stuarta od rozchodu.

„Kvôli tomu a... neviem... Nemáš niekedy pocit, že navždy zostaneš single?“

William si vzdychol. „Viem, že tú otázku oľutujem, ale... o čo v skutočnosti ide?“

Myslela som na to, ako mi vyrazilo dych a cítila som sa celkom mimo, keď mi Tadd povedal, že sa oženil. Mala som ten pocit už aj predtým. Možno to bol dôvod, prečo som zostala so Stuartom dlhšie, než som mala.

„Asi cítim, že už nikdy nestretnem niekoho, kto by mi bol súdený. Zakaždým si myslím, že som ho už stretla, no akosi to nikdy nevyjde.“

„Koľkokrát si si to myslela?“

„Štyri.“

„To sa mi zdá dosť.“

„Však?“

William si nabral z misky pred sebou za hrst arašidov. „Môžeš mi niečo vysvetliť? Prečo sú ženy presvedčené, že existuje jedna konkrétna osoba, s ktorou im je súdené byť?“

„Muži si to nemyslia?“

„Hm, nie.“

„Pche.“

„Tak čo, vysvetlíš mi to?“ naliehal.

Pokrčila som plecami. „Neviem, ako to vysvetľujú ostatné, ale ja pripisujem vinu svojej matke.“

Zasmial sa. „Jasné.“

„Ona ma pomenovala podľa hlavnej postavy románu *Anna zo Zeleného domu*.“

„No a čo?“

„No a to, že ak máš meno podľa postavy z príbehu o láske, si presvedčený, že musíš byť ako ona najmä preto, lebo aj vyzeráš presne ako ona.“

Povedala som to posmešným tónom, ale musím, bohužiaľ, priznať, že je to viac-menej pravda. Naozaj vyzerám ako Anna zo Zeleného domu (mám červené vlasy, zelené oči, svetlú pokožku a pehy na nose) a vyrástla som s predstavou, že niekde na mňa čaká dokonalý muž a je len otázkou času, kedy sa s ním stretnem.

„Je to len kniha, Anne,“ pripomenul mi William prakticky.

„Ja viem, ale... nemyslíš si, že sa také veci niekedy stávajú aj v skutočnom živote?“

„Si beznádejná, vieš o tom?“

„Ani mi to nepripomínaj.“

Napriek najlepším úmyslom sa mi nikdy nepodarilo zbaviť sa pocitu, že môj život nie je taký, aký by mal byť. A keď som natrafila na Johna, chlapíka, na ktorého som sa snažila zabudnúť, keď som sa zoznámila so Stuartom, iba sa to zhoršilo.

S Johnom sme sa zoznámili pred šiestimi rokmi, keď som začala pracovať pre *Twist*. Je to mesačník, mestský časopis. John písal články o celebritách. Bola som šťastná, že mám vlastný stôl.

Všimla som si ho na druhý deň, keď sa nám skrížili cesty pri kopírke. Tak veľmi sa podobal na herca na obálke nášho najnovšieho čísla, ktorý bude hrať Jamesa Bonda, že mi srdce vynechalo jeden úder. O pár týždňov som preňho robila prieskum k článku o kandidátoch na starostu. Stretli sme sa, žartovali a čoskoro sme začali spolu chodiť.

O dva roky sa so mnou rozišiel. Na moje narodeniny. Oddanosť vraj nie je jeho parketa. S nikým nechodil dlhšie ako dva roky, to bola jeho „záručná lehota“, ako to veľmi milo nazýval.

Šlo o nechutný rozchod s výkrikmi: „Ale prečo??? Nerozumiem tomu!!!“ Odvetil stručne: „Vravel som ti, nie som na dlhodobé vzťahy.“ „Povedal si predsa, že ma miluješ!!!“ atď., atď., až ma presvedčil, že si to nerozmyslí, a ja som sa odsťahovala na Sarahin gauč. Onedlho nato dostal ponuku písať pre *Daily Chronicle*. Odvtedy som ho nevidela.

Dva týždne po stretnutí s Taddom som meškala s termínom. Pred rokom som dostala vlastnú rubriku o spotrebnom tovare. Tentoraz to mal byť článok o novinkách pre čitateľov elektronických kníh. Nevedela som, z akého uhla na to ísť. Pravdupovediac, stále čakám, že život bude vyzeráť ako v *Jetsonovcoch*, v tom starom kreslenom futuristickom seriáli.

Na Johna som natrafila pred bufetom u nás na rohu. Mala som na sebe zodraté džínsy, veľký vlnený sveter (myslím, že bol Taddov) a šiltovku. Tentoraz som ho spoznala ja.

„John, ahoj!“

Chvíľu mu trvalo, kým si dal dva a dva dohromady. „Anne... skoro som ťa nespoznal.“

Prečo, och, prečo som musela naňho natrafiť, keď vyzerám takto? On, pravdaže, vyzeral dokonale v bunde farby ťavej srsti.

Nervózne som si napravila šiltovku. „Iba som vybehla po kávu. Mám niečo rozpísané. Ako sa máš?“

„Mám sa dobre...“ Zdvihol ľavú ruku a prehrabol si vlasy. Mal skvelé vlasy, samozrejme, čierne a husté. Sledovala som pohyb jeho ruky a vtedy som si všimla lesk platiny.

„Si ženatý?“

„Jasné. Ty nie?“

„Nie, ja nie som vydatá.“

„Och, to je mi ľúto. Tuším som počul, že si sa vydala.“

Počul, že som sa vydala! Možno to počul, zlomilo mu to srdce a oženil sa s prvým dievčaťom, ktoré stretol, aby prekonal žiaľ a urobil mi napriek, a...

„Zem volá Anne.“ Mával mi rukou s obrúčkou pred očami.

„Prepáč, na chvíľu som sa stratila. Ako dlho si ženatý?“

„Tri roky.“

„Tri roky?“

Niekoľkí ľudia na ulici sa otočili, keď počuli môj škrekot.

„Anne, upokoj sa.“

„Strieľaš si zo mňa, do riti?“ povedala som rovnako hlasno ako predtým.

Jeho svetlomodré oči zastrel hnev. „Aký máš problém?“

„Aký mám problém? Vážený pane, čo sa rozchádzate s ľuďmi na ich narodeniny, vy sa pýtate, aký mám problém?“ Zvyšovala som hlas s každým úderom môjho srdca.

„Prosím ťa, nekrič.“

„Ježišikriste!“

„Pozri, Anne, je mi ľúto, ak som ti ublížil, a ľutujem to s tými narodeninami, no neklapalo nám to. Nebolo to také, aké je to so Sashou. Prepáč, že som otvorený, ale je to pravda.“

Hneď som uhádla, ako to myslí. Nepoznala som Sashu, a o ich vzťahu som nevedela nič, ale my dvaja sme sa k sebe nehodili. Možno iba navonok. A to je, pravdaže, môj problém. Títo prekliati krásavci, pri ktorých sa mi rozbúši srdce a vypne mozog.

„Takže si stretol tú správnu ženu a odrazu si bol ochotný usadiť sa?“

„Áno.“

„Bolo to také jednoduché?“

„Láska nemusí byť zložitá, Anne,“ povedal a pokúšal sa tváriť skúsene a rozvážne.

Možno bol naozaj skúsený a rozvážny. Alebo možno trepal somariny. No obrúčku mal skutočnú. Fakt bol ženatý.

„Nieкто na teba ešte len čaká, Anne.“

„Pravdaže. Jasné.“

Zazvonil mu telefón. Vytiahol si ho z vrečka a pozrel na číslo. Vtedy sa mu na tvári zjavil ten jeho šťastný úsmev, ktorým ma vždy dostal. Cítila som, ako sa mi žalúdok zachvel, hoci ten úsmev očividne nepatril mne.

Naznačil mi, že hneď sa mi bude venovať. „Ahoj, zlatko.“

Srdce mi stuhlo. Aj mne hovoril zlatko rovnakým tónom.

„Áno, o pár minút som tam. Natrafil som na Anne a rozprávame sa.“

Natrafil som na Anne? Bez vysvetlenia, kto som, a neskrýva to. To ma rozčúlilo. Nemohla som byť aspoň tajomstvo, ktoré si nechá pre seba?

John zavrel mobil. „Musím ísť, ale som rád, že som ťa zase videl.“

„Vážne?“

„Pravdaže. Často som rozmýšľal, čo je s tebou.“

„Znie to tak formálne.“

„Prepáč. Vieš, ako som to myslel.“

Vlastne som nevedela, ale kašľala som na to.

„Píšem teraz rubriku o spotrebnom tovare a mám literárnu agentku na svoju knihu. Vieš tú, ktorú som začala písať, keď...“

Bože, správam sa ako idiot!

„To je skvelé, Anne.“

„A po tebe som mala priateľov...“

Oprava. Som zúfalá, úbohá idiotka.

„Pravdaže.“

„Chcem tým povedať, že som nesedela v kúte a neplakala za tebou.“

„Super. Bol som chmuľo.“

„To si teda bol.“

Usmial sa. „Vidiš, aspoň na niečom sa zhodneme.“

„Asi áno.“

„Takže mier?“ Prestúpil z nohy na nohu a už sa nemohol dočkať, kedy zdúchne.

Pozrela som do jeho úžasne modrých očí a cítila som, ako sa roztápa môj hnev.

Možno to bolo úbohé, ale prečo by som mu neodpustila? Veď to vlastne nebola jeho chyba, že nám to nevyšlo. Vedela som o jeho teórii „záručnej lehoty“. Bola som však hlúpa, keď som si myslela, že na mňa sa nebude vzťahovať.

„Jasné, všetko okej.“

Zdalo sa mi, že mu odľahlo. „To som rád. Daj na seba pozor.“

Krátko ma objal a hľadela som, ako odchádza, až ho pohltil dav. Potom som išla rovno za Sarah do kancelárie. Vydržala som a zosypala som sa, až keď zavrela dvere.

„So mnou sa oženiť nechcel,“ kvílila som potichu. „Čo mi chýba?“

„Nič ti nechýba, Anne.“

Vysmrkala som sa. „Tak prečo vždy skončím sama?“

„Možno by si sa skôr mala spýtať, prečo si stále vyberáš nesprávnych chlapov.“

„Tak dobre, poradkyňa moja, prečo si stále vyberám nesprávnych chlapov?“

Urobila grimasu. „Neviem prečo, ale uvedomuješ si, že to robíš, však?“

„Je trochu ťažké vyhnúť sa tomu, keďže som sa ocitla v akejsi debovej slučke.“

„Tak čo s tým spravíš?“ spýtala sa Sarah prakticky.

„Pokúsím sa neskočiť na lep najbližšiemu tmavovlasému mod-rookému mužovi, ktorý sa na mňa usmeje.“

Sarah sa zasmiala. „To by mohol byť dobrý začiatok.“

A tak teraz, o pár týždňov neskôr, píšem článok, kde porovnávam nové typy mobilov, ktoré bezpochyby spôsobia revolúciu v komunikácii. Moja pracovná kója, oddelená béžovou látkou, je plná poznámok a odhodených konceptov. Už som vypila tri šálky mimoriadne silnej kávy a ľavá noha mi nervózne nadskakuje. Zovšadiaľ sa ozývajú zvyčajné pracovné zvuky – vyzváňanie telefónov, ťukanie do klávesníc a hlasy mojich spolupracovníkov –, biely šum, ktorý väčšinou nevnímam.

Telefón nahlas zadrnčí, div mi neprasknú napäté nervy. „Prosím.“

Počujem iba nezrozumiteľný bľabot.

„Sarah, si to ty?“

Ďalší bľabot.

„Sarah, čo sa stalo? Nerozumiem ti jediné slovo.“

„Povedala som, že sme sa s Mikom zasnúbili. Mike a ja sme zasnúbení!“

Nikdy som nepočula Sarah takúto rozjarenú bez poriadnej dávky alkoholu. Veľkej dávky.

„Vau!“ zvolala som nadšene, ale znovu som pocítila starú známu nevoľnosť.

„Ja viem! Nie je to úžasné?“

„Je to úžasné! Tak hovor. Chcem počuť všetky podrobnosti.“

„No vieš...“

Snažím sa sústrediť, ale keď mi opisuje najromantickejší okamih svojho života, moja nervozita narastá. Nemôžem si pomôcť, ale rozmýšľam, či niekedy aj ja zavolám Sarah a budem jej nezrozumiteľne vykladať o najromantickejšom okamihu v mojom živote.

Bože, prečo mi na tom tak veľmi záleží? Prečo potrebujem byť s niekým, byť vydatá? Mám kariéru a skvelých priateľov. Prečo mi to nestačí? Naozaj je až také prehnané chcieť od života viac ako toto? Chcieť niečo, čo má toľko iných ľudí? Chcem byť natrvalo s niekým, kto ma miluje. Chcem mať deti. A nechcem byť len mama zo spermobanky. Chcem vedľajší produkt seba a človeka, ktorého milujem. Chcem vidieť miniatúrnu verziu jeho lakťa alebo jeho plic, nech je to ktokoľvek. Ak taký niekto vôbec existuje.

Keď sa so Sarah dorozprávame, ako omráčená kráčam do redakčnej zasadačky a hľadám silnú dávku nejakého životabudiča. S pariacou sa šálkou v ruke sa opriem o studenú sklenú stenu a pozorujem okolité výškové budovy. Od kovu a skla sa odráža slabé novembrové slnko. Popred okno zakrúži niekoľko suchých listov.

Moja najlepšia priateľka sa vydáva! Mala by som sa usmievať, tešiť sa a plánovať jej veľkú oslavu, no namiesto toho idem k svojmu stolu a vytočím číslo, ktoré som sa naučila naspamäť, lebo každý večer, keď sa umývam, nespúšťam z neho oči.

Telefón zdvihne žena s výrazným prízvukom, ktorý prezrádza, že pochádza zo severovýchodného pobrežia. „Blythe & Company.“

Stíšim hlas, aby ma nepočula moja zvedavá susedka, módna redaktorka, ktorá pre svoje prehnane kritické maniere módnej

závisláčky dostala prezývku módna nacistka. „Uhm, viete, volám, aby som si dohodla termín.“

„Máte záujem o uzavretie dohody?“

„Áno, myslím, že áno.“

V mysli sa mi vybaví text starej piesne. *Chcem mať muža, chcem mať muža, muža a s ním dom.*

„Zajtra popoludní o druhej máme voľný termín. Vyhovovalo by vám to?“

„Trvá to dlho?“

„Prvá schôdzka trvá asi hodinu.“

Pozriem na svoj rozvrh. „To by malo byť v poriadku.“

„Tak vás teda zapíšem.“

„Skvelé, ďakujem.“ Už chcem položiť telefón, ale počujem, že do slúchadla mi ešte niečo hovorí. „Prepáčte, nerozumela som vám.“

„Potrebujem vedieť vaše meno.“

„Ach, samozrejme, prepáčte. Volám sa Anne Blythová.“

Na chvíľku nastalo ticho. „Blythová?“

Udávajú ľudia zoznamovacím službám falošné mená? Veď keď by som uviedla falošné meno, bola by som taká hlúpa, aby som použila to isté meno, ako má firma, ktorej volám?

„Áno, presne tak.“

„Fajn, slečna Blythová, ste objednaná na zajtra na druhú.“

Zaznačím si schôdzku do kalendára, položím telefón a cítim nervozitu a zároveň vzrušenie. Otáčam sa na stoličke, až sa mi krúti hlava, ako keď som bola malá.

Chcem mať muža, chcem mať muža, muža a s ním dom.

3. kapitola

Za zrkadlom

Na druhý deň o druhej sa elegantným skleným výťahom veziem na dvadsiate poschodie. Dvere sa otvoria a podľa smeroviek idem po chodbe s hustým kobercom do kancelárie Blythe & Company. Zastanem pred sklenými dverami a nazriem dnu. Čakáreň je prázdna, sedí tam iba recepčná, ktorá pracuje na veľkom striebornom počítači. Má hladké tmavohnedé vlasy a priliehavý tmavomodrý kostým. Hodí sa do tohto luxusného prostredia. Som rada, že som si obliekla svoju najlepšiu čiernu sukňu a zelenú blúzku, ktorá sa mi hodí k očiam.

Zhlboka sa nadýchnem a otvorím dvere. „Dobrý deň, som Anne Blythová. Mám dohodnutú schôdzku.“

Žena na mňa pozrie nezúčastneným prázdny pohľadom. „Pravdaže, slečna Blythová. Stretnete sa s pani Cooperovou. O chvíľku bude pri vás. Sadnite si, prosím, tamto.“ Ukáže mi na čakáreň.

Sadnem si do sivého koženého kresla. Na tíkovom konferenčnom stolíku leží kôpka lesklých časopisov. Vyberiem si *Atlantic Monthly* a listujem v ňom. Po chvíľke počujem tiché zakašľanie a zdvihnem pohľad. Predo mnou stojí asi štyridsaťpäťročná žena.

Je približne rovnako vysoká ako ja, chudá, takmer podvyživená, so svetloplavými vlasmi stiahnutými do tuhého uzla. Má bledomodré oči a ostrý nos.

„Slečna Blythová?“ podáva mi ruku. „Som Samantha Cooperová. Teší ma.“

Vstanem a potrasím jej rukou. Je suchá a studená. „Aj mňa teší.“

„Nech sa páči za mnou.“

Vojdeme do dverí v tmavohnedej stene za recepcnou a po dlhej chodbe ideme do rožnej kancelárie. Všetky steny sú sklené a žalúzie sú zdvihnuté, takže máme nádherný výhľad na centrum mesta a kúsok sivomodrej rieky za ním. Pani Cooperová sa usadí za svoj veľký mahagónový stôl a ja na stoličku pre hostí. Stôl je dôkladne uprataný a takmer prázdny. Je na ňom iba telefón a veľká podložka.

„Čo pre vás môžem urobiť, slečna Blythová?“ Jej prízvuk sa dá ťažko zaradiť. Je kultivovaný a naznačuje čosi v pozadí. Britský? Francúzsky? Južanský? Neviem to rozoznať.

„No, zrejme by ste mi mohli nájsť muža, za ktorého by som sa mohla vydať,“ zažartujem.

„Pravdaže. To robíme. Ako ste sa o nás dozvedeli?“

„Vlastne je to zábavná historka...“

Porozprávam jej, ako som našla vizitku Blythe & Company na ulici a prečo som ju zdvihla.

„Takže vy sa naozaj voláte Blythová?“

„Áno. Ľudia vám udávajú falošné mená?“

„Boli by ste veľmi prekvapená, čo všetko ľudia robia, slečna Blythová.“

Predpokladám, že sa pri svojej práci stretáva s mnohými čudákmi. Dúfam, že takých vyradia...

„Pravdaže, chápem.“

„Zvyčajne nás odporúčajú bývalí klienti. Vaša situácia je dosť... nezvyčajná. Vlastne, nepamätám si, kedy naposledy sme prijali niekoho, kto nám nebol odporučený.“

„Hmm, teda, no... ak potrebujete nejaké odporúčanie alebo...“

Prečo to vravím? Prečo by som potrebovala odporúčanie, aby som mohla použiť služby zoznamovacej kancelárie?

„Ďakujem za vašu ponuku. Dáme vám vedieť, ak to bude potrebné.“

„Pokúsila som sa vyhľadať si vás na internete...“

„A nenašli ste nič? Áno, sme veľmi diskrétni. Je to jedna z našich zásad. Ak budete používať naše služby, aj od vás budeme vyžadovať diskretnosť.“

„Rozumiem. Tak ako to vlastne funguje?“

„Ospravedlňujem sa. Naši klienti zvyčajne poznajú naše metódy už pred stretnutím. Začneme podrobným opisom predchádzajúcich ľúbostných vzťahov a psychologickými testmi. To tvorí základ nášho vyhodnotenia, či budete vhodný subjekt pre naše služby. Ak dostanete povolenie pokračovať, použijeme naše odborné znalosti, aby sme vám našli vhodného partnera.“

Vyhodnotenie, povolenie? „Odmietate ľudí?“

„Každý deň, slečna Blythová.“

Zvláštne.

„Nevedela som, že ste takí exkluzívni.“

„Dospeli sme k záveru, že je to jediný spôsob, ako môžeme fungovať úspešne.“

„A ste veľmi úspešní?“

„Máme deväťdesiatpäťpercentnú úspešnosť,“ odpovedá vecne, ako keby mi hovorila, že obloha je modrá.

„Fíha.“

„Veru tak. Chápete teda, prečo tak dôsledne vyberáme, koho prijímeme.“

Áno. Alebo možno beriete iba ľudí, ktorí si vezmú hocikoho, koho im predhodíte.

„Myslím, že áno, ale psychologické testy? To sa mi zdá trochu neobyčajné.“

„Ubezpečujem vás, že psychologický posudok je dôležitá súčasť nášho procesu. Zabezpečuje, aby obe osoby boli rozhodnuté a pripravené a zvládli tlak, ktorý súvisí s využitím našich služieb. A okrem toho takto vyradujeme čudákov.“ Pri tých slovách sa usmeje. Predpokladám, že tento žart použila už viackrát.

Aj ja sa usmejem. „Všetko znie veľmi seriózne.“

„Myslíte si, že nájsť vám manžela nie je seriózna úloha, slečna Blythová?“

Viem, že na túto otázku existuje správna odpoveď, ale mám pocit, že všetko, čo som tu doteraz povedala, bolo nesprávne. Pokúsim sa zmeniť tému.

„Takže aký je ďalší krok?“

„Keď vyriešime otázku poplatku, môžeme vám dohodnúť termín na testy.“

„A aký je váš poplatok?“

„Znova sa ospravedlňujem. Postupujem, ako som zvyknutá. Poplatok je desaťtisíc dolárov.“

Prudko sa nadýchnem. „Desaťtisíc dolárov? Nie je to dosť závätná suma na zoznamovaciu službu?“

„Zoznamovaciu službu? Och, nie, slečna Blythová, my nie sme zoznamovacia služba. My zabezpečujeme dohodnuté manželstvá.“

O tridsať minút som znovu na ulici, potahujem si golier blúzky a snažím sa dýchať. Zovšadiaľ sa ozýva trúbenie áut a škrípanie prevodoviek a mám problém spomenúť si, na čom som sa do-

hodla v kancelárii pani Cooperovej. Viem iba to, že zvieram letáček plný faktov a čísel a zajtra mám termín na psychologický test. Už len pri pomyslení na to môj mozog pracuje nadčas. Dohodnuté manželstvo. Dohodnuté manželstvo. V nijakom prípade. V nijakom prípade.

Potrebujem poriadny drink a cigaretu, lenže je neprijateľné, aby novinári pili alebo fajčili v práci. Som si istá, že od zavedenia tejto politiky produktivita klesla o päťdesiat percent, ale to nie je podstatné.

Zvyšok popoludnia sa usilujem urobiť si prieskum o čistiacich prostriedkoch ohľaduplných k životnému prostrediu, no namiesto toho si vygooglim dohodnuté manželstvá a čítam dlhý zoznam nájdených stránok. Zdá sa, že v Severnej Amerike sa dohodnuté manželstvá obmedzujú na pochybné televízne reality šou, v ktorých vystupujú sexi slobodní dvadsiatnici, ale v mnohých iných krajinách je to prax využívaná dodnes. A nielen v krajinách, kde nie je ženám dovolené voliť. Napríklad vzdelané indické ženy stále vo veľkej miere uzatvárajú dohodnuté manželstvá. Ak možno súdiť podľa percenta rozvodovosti, takéto manželstvá sú úspešné.

Keď si prezerám stránky a oddeľujem fakty od bláznivej fikcie, spomínam si na útržky viet pani Cooperovej.

Vysvetľovala, že náklady na túto službu sú také vysoké preto, lebo zahŕňajú aj dovolenku all-inclusive. Po mnohých experimentoch (nemohla som sa odhodlať a spýtať sa, čo to znamená), zistili, že najlepšia politika je utajovanie. Očividne je v našej láske posadnutej spoločnosti prijateľnejšie spontánne sa vydať za úplne cudzieho človeka na dovolenke, ako sa vydať na základe riadeného výberu. Na ten účel poslúži táto all-inclusive dovolenka.

Spomenula tiež akúsi terapiu ako súčasť programu. Odporúčané minimum je párová terapia aspoň raz do roka. Novomanže-

lom má pomôcť vyrovnať sa s prechodným obdobím a naučí ich filozofiu priateľstva v manželstve. To je jeden z dôvodov ich úspešnosti.

A potom mi oznámila, že pred stretnutím neuvidím ani len fotografiu dotyčného.

„Nijakú fotografiu?“

„Nie,“ potvrdila rozhodne.

„Prečo nie?“

„Lebo naše romantické očakávania často vychádzajú z našej predstavy o tom, čím je príslušník opačného pohlavia pre nás príťažlivý. Ak by ste uvideli fotografiu muža, ktorého vám vyberieme, a nevyzerá tak, ako by ste si predstavovali, nikdy sa tomu procesu celkom neotvoríte a pravdepodobne zlyháte. Veríme, že manželstvo založené na priateľstve – na spoločných cieľoch a zážitkoch – funguje dlhodobo.“

„Neuvidím ho ani predtým, ako sa zosobášime? Veď potom ho aj tak uvidím. Ak je mojím problémom vzhľad muža, čo sa zmení po svadbe?“

„Vy sa zmeníte,“ ubezpečila ma.

„Ja sa zmením?“

„Áno.“

„Ako viete?“

„Fakt, že ste tu, znamená, že sa meníte. Tento proces pokračuje počas terapií, ktoré máte pred sobášom a po ňom.“

Nepripomenula som, že som tam neprišla po manžela, iba som hľadala niekoho, s kým by som chodila. Keď však o tom premýšlam v pokoji svojej pracovnej kóje, niečo z toho, čo povedala, sa mi zapáčilo. Možno sa naozaj môžem zmeniť. Viem, že to potrebujem.

Mohlo by to fungovať? Naozaj by mohli mať deväťdesiatpäťpercentnú úspešnosť? Je láska iba fasáda, rozptýlenie? Naozaj ne-

môžem získať to, čo chcem, lebo stále čakám, kedy sa zjaví láska môjho života?

Zažením tie myšlienky. Dohodnuté manželstvo nebude, lebo stojí desaťtisíc dolárov. Lebo je to bláznivý nápad. Lebo sa nevydám za úplne cudzieho človeka. Lebo v manželstve ide o lásku.

Alebo nie?

Po práci mám schôdzku so Sarah v indickej reštaurácii v hotelovej hale. Je rovnako vzdialená od jej i mojej práce a jedávame v nej asi raz za mesiac. Je to tam trochu gýčovité – steny sú terakotové a šafránovožlté, pokryté zväčšeninami fotografií Tádž Mahálu –, ale jahňacie šag je najlepšie v meste.

Sarah je už tam, ako zvyčajne, sedí za stolom, ktorý osvetľuje obrovské akvárium vstavané do steny. Prichytím ju, ako obdivuje svoj snubný prsteň, od ktorého sa odráža modré svetlo z vody.

„Dobre, dobre, veď som dievča,“ hovorí a smeje sa sama na seba.

„Ja som o tom nikdy nepochybovala. Ukáž, nech sa poriadne pozriem.“ Hanblivo mi podáva ruku. Je to krásny hranatý diamant na platinovej obrúčke. Typický pre Sarah. „Je krásny. Perfektný.“

Znovu naň pozrie a položí si ruku do lona. „Naozaj je.“

„Tak mi všetko porozprávaj.“

„Veď už som ti všetko povedala.“

Viem, ale nepočúvala som ju, lebo som rozmýšľala, prečo si nikto nechce vziať mňa.

„Porozprávaj mi to osobne. Všetko mi povedz.“

„No... pamätáš si na naše prvé rande v portugalskej reštaurácii na Elm Street?“

„Pravdaže.“

„Tak on ma tam zase zobral a zopakoval to. Pamätal si každý malý detail: predjedlo, ktoré sme si objednali, víno, aj kde sme sedeli... Niekedy uprostred večere sa začal správať akosi čudne, prevrhol pohár s vodou a potom aj s vínom, každých pár minút kašľal, akoby mal niečo v hrdle. Už som si vážne začala myslieť, že sa chce so mnou rozísť.“

„Sarah, ty si si predsa nemohla myslieť, že sa s tebou rozíde!“

Prikyvuje. „Myslela som si to, naozaj. Sedela som tam a uvažovala som, ako to zvládnem. Mám byť pokojná, alebo mám dostať hysterický záchvat priamo v reštaurácii?“

„Na ktorú stranu si sa prikláňala?“

„Zostať pokojná.“

„Akože inak.“

Vyplazí mi jazyk.

„No v skutočnosti...“ pobádam ju ďalej.

„Dobre, no tak tam sedím celá vydesená, keď on si odrazu kľakne na jedno koleno, chytí ma za ruku a povie mi, že si nevie predstaviť život bezo mňa. A nakoniec z neho vyjde: Prosím, staň sa mojou ženou.“

Sarah začne slziť a aj ja cítim, ako mi sťahuje hrdlo.

„Pokračuj.“

„Vytiahol prsteň a ja som sa vážne rozplakala. Nebola som schopná urobiť nič, iba prikývnuť, že áno, a on mi navliekol prsteň na prst. A potom všetci v reštaurácii začali tlieškať.“

Sarah zružovejú líca. Dáva prednosť súkromiu, a tak ma prekvapilo, že Mike ju požiadal o ruku na takom verejnom mieste.

„Uch-och.“

„Nie, bolo to okej. Prekvapilo ma to. Myslela som si, že sa mi nebude páčiť požiadanie o ruku na verejnosti, ale nie. Vôbec mi to neprekážalo.“ Túžobne si otáčala prsteň na prste.

„To je skvelé, Sarah. Naozaj sa teším.“

„Ďakujem, ale dosť bolo o mne. Čo máš ty?“

Predstavím si rozhovor s pani Cooperovou, ale v nijakom prípade jej o tom nemôžem povedať. Sarah by zostavila zoznam dôvodov, prečo by som to nemala urobiť, a ten si dokážem zostaviť aj sama.

„Och, nič zvláštne.“

„Ako postupuješ s knihou? Zpracovala si už tie zmeny?“

„Áno, konečne.“

„No a čo teraz?“

„Teraz čakám, či sa mi ozvú vydavatelia, ktorým Nadia poslala moju knihu.“

Nadia je moja literárna agentka. Pred šiestimi mesiacmi súhlasila, že bude zastupovať moju knihu *Domov*. Sú to vzájomne prepletené príbehy skupinky priateľov zo strednej školy a udalosti po ich návrate domov na stretnutie po desiatich rokoch. Pravdaže, všetko sa krúti okolo ľúbostného vzťahu Lauren a Bena – stredoškolských zaľúbencov, ktorí sa rozišli a možno sa dajú znovu dokopy.

Zatvári sa súcitne. „To musí byť ťažké. Iba čakať.“

„Usilujem sa na to nemyslieť.“

„A to sa ti ako darí?“

Usmievam sa. „Asi tak, ako by si čakala. Stále si kontrolujem e-maily a odkazovače.“

„Viem, že sa bude predávať. Je skvelá.“

Niekedy jej verím, keď mi to hovorí – v tie dni, keď si myslím, že moja kniha by mohla byť dobrá. Sú však aj dni, keď by som ju najradšej strčila do skartovačky, a vtedy som presvedčená, že Sarah je ku mne iba milá.

Prichytím ju, ako si znovu obzerá prsteň.

„Si šťastná?“

„Napodiv šťastná.“

Načiahnem sa ponad stôl a stisnem jej ruku.

„Mám ťa rada, Anne.“

„Aj ja ťa mám rada.“

A odrazu si myslím, že možno priateľstvo naozaj stačí.

Keď prídem z večere domov, vlasy mi páchnu rascou a žalúdok mi ide prasknúť, lebo som sa prejedla. Klesnem na ten príšerný zdedený gauč. Prikryla som ho zelenou prikrývkou z Pottery Barn a je takmer pohodlný. Keď si našetrím trochu peňazí, vyhodím ho ako prvý.

Triedim kopu pošty, ktorá sa nahromadila za posledných pár dní. Väčšinou sú to účty a nevyžiadaná pošta, ale je tu aj jasnočervená obálka s vianočným pozdravom od mojej priateľky Janey. Je to kamarátka z vysokej školy, s ktorou som v poslednom čase stratila kontakt. Všimla som si, že po rozchode so Stuartom sa vzdalujem svojim priateľom. Keď som so Stuartom začala chodiť, môj život sa veľmi nelíšil od toho, akým som žila na vysokej škole. V týždni sme sa venovali práci a cez víkendy zábave. Mala som pocit, že to tak zostane navždy. Lenže niekde medzi tou trojitou dávkou Jacka Danielsa, ktorá upútala Stuartovu pozornosť, a prečítaním jeho e-mailov sa to všetko zmenilo. Janey, Nan a Susan sa vydali a začali rodiť deti. A napriek tomu, že po dvadsiatke vykrikovali, že by rozhodne nebývali niekde, kde sa po jedenástej nedá ísť na pohárik, ani jedna z nich už nebýva v meste. Janey sa nedávno narodilo bábätko, chlapec, ktorého pomenovali Tanner. Jeho okrúhla tvár sa na mňa usmieva z chutnej karty. *Veselé Vianoce prajú Jennerovci!* stálo na nej. Pozri, čo som dokázala, kým si ty strácala čas s tým naničhodným podvodníkom! kričí z nej.

Tanner Jenner. Úbohé dieťa.

Hodím pohľadnicu na konferenčný stolík a zabalím sa do flísovej deky. Začnem čítať autobiografiu Andreho Agassiho *Open*. O pol hodiny som do knihy celkom pohrúžená, čo sa mi v poslednom čase už dávno nestalo.

Zlaknem sa, keď zazvoní telefón. „Tu som.“

„Nemôžeš sa ohlásiť do telefónu ako normálny človek?“

„Ahoj, mami. Zase pozeráš *C. S. I.*?“

„Ako si vedela?“

Lebo hučí v pozadí ako zvyčajne.

„Len som si tipla. A prečo voláš, keď dávajú tvoj program?“

„Už som to videla.“

„Tak prečo to sleduješ?“

„Nemám nič lepšie.“

„Čo sa deje?“

„Nemôžem zavolať svojej dcére len tak?“

Nevedno prečo som sa nahnevala. Často takto reagujem na svoju matku.

„Jasné, že môžeš. Ibaže zvyčajne to nerobievaš.“

„No... včera som sa rozprávala s tvojím bratom.“

„Čo má Gil nové?“

Áno, je to tak. Moja mama ma nielenže pomenovala Anna Shirley Blythová, ale môj starší brat sa volá Gilbert – ako láska Anny zo Zeleného domu. Zázrak, že som doteraz nepotrebovala psychoterapeuta.

„Cathy je tehotná!“

Ako inak. Môj brat sa oženil, keď mal dvadsaťosem, o rok neskôr sa mu narodilo prvé dieťa a odvtedy ďalšie dve. Teraz mám tri netere a toto štvrté tehotenstvo je presne podľa harmonogramu. Z celej rodiny mi je tak trochu na vracanie, asi od žiarlivosti, ale predstieram niečo iné.

„To je ale prekvapenie.“

„Nemusíš byť taká sarkastická. Mala by si si brat zo svojho brata príklad.“

„Viem, že ty to čakáš.“

„Čo tým chceš povedať?“

„Že nie každý sa musí oženiť alebo vydať a mať deti, mama.“

Hoci presne to chcem, v nijakom prípade jej to nemôžem priznať. Neviem prečo, ale medzi nami to vždy bolo takto.

Vzdychne si. „Chceš byť navždy sama?“

„Pravdaže nie.“

„Tak teda?“

„A čo s tým mám robiť? Nerozhodla som sa byť sama.“

„Nie?“

„A to čo malo znamenať?“

„Nie si vydatá. Veď ani s nikým nechodíš.“

„A je to moja chyba?“

„Podľa mňa boli tvoji frajeri úplne v poriadku. Si veľmi priberčivá.“

Je celkom logické, že si to myslí, lebo som sa jej nikdy nezdôverila s nechutnými detailmi, no tentoraz zašla príďaleko.

Pokúšam sa hovoriť pokojne, i keď pokojná vôbec nie som. „To nie je fér. Nerozprávam ti, prečo sa moje vzťahy končia, ale to neznamená, že na to nemám dostatočný dôvod. Prečo si myslíš, že som na vine ja?“

„A čo Stuart?“

Pevne chytím telefónnu šnúru. „Čo je s ním?“

„Vyzeral fajn.“

„Stuart bol sviniar, klamal a podvádzał ma.“

Nahlas sa nadýchne. „Mierni sa vo výrazoch, Anne.“

„Prepáč.“

„Hm. Ako som to mala vedieť? Nikdy nám nič nepovieš.“

Áno, ale ktovie prečo.

„Nepoviem vám všetko preto, lebo nechcem, aby ste ma stále súdili.“

„To nie je fér. Vieš, že sme ťa vždy podporovali.“ Hlas sa jej trasie, akoby sa šla už-už rozplakať.

Och, došľaka.

„Pozri, nerozčuľuj sa, dobre?“

Potiahne nosom. „Nechcem, aby si zostala sama, Anne. Chcem, aby si bola šťastná.“

„Ja viem, mama. Aj ja to chcem.“

„Chceš sa vydať?“

„Áno.“

„A mať deti?“

„Možno nie toľko ako Gil, ale aspoň dve.“

„Ak budeš mať chlapca a dievča, môžeš ich pomenovať Diana a James.“

Sú to mená dvoch detí Anny zo Zeleného domu. Moja matka je tým posadnutá.

„Môžem ich pomenovať, ako len chcem, mama.“

„Pravdaže môžeš, zlato. Ja iba navrhujem.“

„V poriadku.“

„Zavoláš Gilovi a zagrätuluješ mu?“

„Áno.“

„Tešíš sa, však?“

„Áno.“

„Dobre. Tak ja už pôjdem.“

„Uži si telku.“

Položím telefón zlostnejšie, než by som mala. Uvažujem, že zavolám Gilovi, ale rozhodnem sa odložiť to do zajtra. Chcem nazbierať primerané množstvo nadšenia, ale práve teraz na to nemám chuť.

Namiesto toho si prečítam ešte zopár kapitol a vlezím do postele. Zvyčajne hneď zaspím, ale dnes sa neviem upokojiť. Stále rozmýšľam, či Blythe & Company má odpovede, ktoré celý čas hľadám, hoci to znie bláznivo. Som blázon už len preto, že si to myslím?

Možno práve preto som našla tú vizitku. Možno sa niekto alebo niečo pokúša ukázať mi cestu. Niečo mi naznačiť.

Ibaže... ja neverím na znamenia.

Zrejme by som si mala prečítať letáčik, ktorý mi dala pani Cooperová. Povedala, že tam možno nájdem odpovede na niektoré svoje otázky. Vytiahnem ho z kabelky a vlezím naspäť do teplej postele. Na začiatku je opis filozofie priateľstva v manželstve. Potom nasledujú odporúčania párov, ktoré využili služby Blythe & Company a vysvetľujú, ako im terapia pomohla nadviazať vzťah a zbaviť sa povrchných kritérií pri rozhodovaní sa, s kým chcú byť. Hľadím na šťastné tváre usmievajúce sa z fotografií urobených na pláži a čítam, ako žijú po piatich, desiatich rokoch manželstva. Ako sa im rodia deti, kupujú si domy a žijú spolu šťastne, a celý ten čas rozmýšľam, či by som k nim mohla patriť aj ja.

Keď zavriem letáčik a zhasnem, som pokojnejšia. Možno to dokážem. Možno napokon nájdem správneho človeka. Nieкого, s kým budem šťastná. Nemôže byť na škodu dosiahnuť to pomocou psychologického hodnotenia. Možno to vyjde.

Možno, možno, možno.

4. kapitola

Ja sama osobne

Na druhý deň zase sedím v sivom koženom kresle pre hostí oproti pani Cooperovej. Vlasy má vyčesané do francúzskeho uzla a každý jeden svetloplavý prameň je tam, kde patrí, a tak dokonale upravený, ako sa to mne nikdy nedarí. Niečo na tejto žene mi naháňa strach, ale neviem to presne identifikovať.

„Takže ešte raz – čo všetko zahŕňajú tieto testy?“ spýtam sa a tlačím si malý kúsok gázy vo vnútornom ohybe lakťa. Sestrička v uniforme mi práve zobrala vzorku krvi. Zastrčí malé skúmavky s mojou hustou červenou krvou do malého prenosného kufríka a necháva nás osamote.

„Krv sa odoberá na testy pohlavne prenosných chorôb a na základné genetické testy. Potom odpoviete na sériu otázok o vašom pôvode, rodine, o minulých vzťahoch, aby sme mohli posúdiť, či ste pripravená na proces. Ďalej absolvujete dôkladné psychologické testy, aby sme určili typ vašej osobnosti. Tieto posledné dva testy používame na to, aby sme vám našli manžela.“

„Ako viete, či som pripravená na ten proces?“ Odolávam nutkaniu nakresliť vo vzduchu úvodzovky pri slove proces.

„Ako som vám povedala včera, jedným z predpokladov je mať šesť nevydarených vzťahov. Dospeli sme k záveru, že ľudia nie sú pripravení vzdať sa koncepcie romantickej lásky, ak ich mali menej ako šesť.“

Povedala som jej, že som mala šesť vzťahov? Asi áno, ale nepamätám si, že som o tom hovorila. Och, šok mi otupuje mozog.

„Ach, áno, pravdaže.“ Dúfam, že to je vhodná odpoveď.

„Viac sa o tom všetkom dozviete počas terapie.“

„Jasné.“

„Začneme?“

„Pravdaže.“

Zdvorilo zakašle. „Slečna Blythová, možno si spomínate, že prv ako začneme, požadujeme prvú platbu.“

Prvú platbu? Došľaka. Koľko to má byť? Nemám desaťtisíc dolárov a keby som ich aj mala, určite by som ich nedala tejto dame s dokonalým účesom. Okrem toho, čo ak neprejdem testom, alebo sa im nepodarí nájsť mi vhodného partnera? Dostanem refundáciu, ak muž, ktorého mi nájdu, bude nanič?

Len pokojne.

„Zabudla som, koľko mám dnes zaplatiť,“ poviem a cítim sa trápne.

„Prvá splátka je päťsto dolárov. Ak prejdete psychologickým testom, druhá splátka bude dvetisícpäťsto. Zostatok je splatný až potom, keď vám nájdeme partnera.“

Siahnem do kabelky po šekovú knižku. „Prijímate aj osobné šeky?“

„Pravdaže.“

Položím šekovú knižku na stôl a vypíšem šek. Chvíľu naň hľadím a potom jej ho odovzdám. Päťsto babiek, aby zistili, či som dostatočne normálna, aby som urobila tú najbláznivejšiu vec, o akej som počula. A to má byť dobrý obchod?

„Ďakujem. A teraz, ak ste pripravená, môžeme ísť.“

Vedie ma zo svojej kancelárie po chodbe do miestnosti s malým skleným stolom uprostred. Na stole leží dotazník. Je dosť hrubý, ako keby otázky v ňom boli ťažké. Mám pocit ako kedysi na prijímačkách. Láska súvisí s manželstvom ako... Takéto otázky som vždy neznášala.

Sadnem si a pozriem na pani Cooperovú. Cítim sa malá a nervózna. „Mám nejaký časový limit?“

„Nie, slečna Blythová. Môžete ich robiť tak dlho, ako potrebujete. Ak budete potrebovať pomoc, privolajte ma týmto tlačidlom.“ Ukáže na žltý gombík na stene. „Pozorne si prečítajte pokyny, prosím.“

Vyjde z miestnosti a opatrne za sebou zavrie dvere. Otvorím testovaciu knižku a začnem ju vyplňať.

Celé meno: Anne Shirley Blythová

Vek: 33

Narodeniny: 29. októbra

Výška: 170 cm

Vlasy: gaštanové

Dĺžka vlasov (krátke, stredné, dlhé): dlhé

Oči: zelené

Hmotnosť: 62 kg

Povolanie: novinárka/spisovateľka

Zamestnávateľ: časopis *Twist*

Roky odpracované u tohto zamestnávateľa: 6

Najvyššie dosiahnuté vzdelanie a hlavný predmet: bakalár z angličtiny

Mali ste niekedy vlastný podnik? Nie

Uvažovali ste o vlastnom podniku? Nie

Koníčky: čítanie

Šport: tenis

Máte súrodencov? Áno

Uvedte meno a vek každého: brat Gilbert 35

Povolanie súrodencov: právnik

Rodičia sú ešte zosobášení? Áno

Vek, v ktorom sa rodičia zobrali: 27 (matka), 28 (otec)

Vek rodičov, keď sa im narodilo prvé dieťa: 28 (matka), 29 (otec)

Povolanie matky: domáca

Povolanie otca: poisťovací agent

Otázky pokračovali donekonečna bez nejakého systému. V akom dome som vyrástla? Na akej ulici? Koľko základných alebo stredných škôl som navštevovala? Mala som veľa priateľov v čase dospievania? A tak ďalej až po záverečnú sériu otázok, ktoré sú zamerané na moje sexuálne preferencie, a teraz mám pocit, že v miestnosti je horúco a je tesná, a rozmýšľam, či by som ich nemohla preskočiť... veď je to dohodnuté manželstvo, tak očividne to k tomu patrí, ale... dočerta. Upokojíš sa už konečne? Správaš sa ako nejaká filmová naivka, na ktorú v susednej izbe čaká veľký zlý muž s výrazom dravca na tvári.

Tak dobre. Zhlboka sa nadýchnem a nútim sa upokojiť. Trochu to funguje a zdolám otázky, pri ktorých sa červenám. Keď už mám tú ťažkú časť za sebou, prečítam si ďalšiu otázku.

Opíšte každý zo svojich ľúbostných vzťahov v dospelosti a prečo nevyšli. Budte čo najobjektívnejšia. Opíšte fyzický vzhľad dotýčnej osoby. Vysvetlite, ako ste sa zoznámili, ako dlho ste boli spolu, či ste spolu žili, či ste boli zasnúbení, alebo zosobášení atď.

Čert aby zobral pani Cooperovú. Povedala, že potrebujem šesť vzťahov, aby som sa kvalifikovala. Je to pevné pravidlo? Prečo? Ako môže záležať na tom, či som mala päť vzťahov, alebo štyri, prípadne ani jeden? Láska nie je veda. A tu aj tak nejde o lásku.

Mám zabudnúť na lásku. No povedala, že potrebujem šesť. Došľaka! Ak však zlyhám... Počkajte, vydržte. Stále si niečo vymýšľam. Ja to zvládnem.

Vypíšem podrobnosti o svojich skutočných bývalých priateľoch a medzitým si vymyslím dva vzťahy, jeden s „Brianom“ a jeden so „Sethom“. Fyzický opis je ľahký a ostatné detaily si vyberám zo svojich skutočných vzťahov. Tak sa do toho vžijem, až sa mi to zdá celkom zábavné. Ako keby som písala poviedku. Začnem si predstavovať, aké to bolo s týmito fiktívnymi mužmi a ako som sa cítila, keď sme sa rozišli. Napíšem, že s Brianom som sa rozišla ja (nechcel deti), ale že Seth nechal všetky moje veci na chodníku s lístkom. Čert aby vzal toho Setha. Skoro mi zabehlo, keď som o tom písala.

Dobre, Anne, zachádzaš pridaleko.

Chytám krč do ruky ako na vysokej škole, keď som sa snažila vtesnať vedomosti z celého semestra do testu na skúške. Zakončím Stuartom a znovu si prečítam, čo som napísala. Je to sumár všetkých mojich vedomostí o láske. Ktovie, čo o mne prezrádza to, že som si nežiadala ďalšie prázdne papiere.

Prejdem na druhú časť dotazníka, psychologický profil. Čítam pokyny: Odpovedzte na tieto otázky čestne. Neexistujú správne či nesprávne odpovede. Odpovedzte na otázky inštinktívne a nemeňte odpoveď. Na každú otázku odpovedzte „áno“ alebo „nie“. Musíte odpovedať na každú otázku. Ak sa vám niektorá zdá ťažká, napíšte prvú vec, čo vám zíde na um.

Tento test je plný otázok ako: „Znepokojujú vás vo všeobecnosti väčšími súčasné udalosti než budúcnosť?“ (áno). „Zdá sa vám ťažké vyjadriť svoje pocity?“ (nie). Niektoré otázky sa mi vidia banálne, iné sú životne dôležité ako: „Znepokojuje vás osud ľudstva?“ (Musím povedať áno, však? Koho by neznepokojovala budúcnosť ľudstva?) Ostatné sa týkajú zábavy: „Rada chodievate do spoločnosti?“ (áno). „Ste spontánna?“ (nie). „Rada

experimentujete?“ (nie). Dočerta. Stačí táto odpoveď na to, aby ma diskvalifikovali? Šlak aby to trafil. Idem ďalej.

Pri ďalšej otázke sa nahlas rozosmejem: „Prežívate príbehy v romantických komédiách?“ (trápná odpoveď: Áno). Somariny. Aký význam by to mohlo mať?

Potom nasleduje otázka, pri ktorej sa zamyslím: „Spoliehate sa na svoje inštinkty?“ Nie, napíšem napokon. Skutočná odpoveď je: Nemala by som. Povzdych.

A potom posledná otázka. Dôvod prečo som tu: „Dokážete byť oddaná jednej osobe?“ (áno). Podčiarknem túto odpoveď, hoci ten, kto to bude čítať, si pomyslí, že som si tú odpoveď vymyslela a neodpovedám inštinktívne alebo čo mi to kázali na začiatku.

Keď sa dostanem na koniec testu, znova znervózniem. Naozaj mi podľa tohto nájdú manžela? Údaje o mojom pôvode, otázky, na ktoré som odpovedala „áno“ alebo „nie“, a päťdesiat otázok o tom, čo mám a nemám rada a či mám veľa priateľov. Mne sa to nezdá dosť.

Má tá osoba, s ktorou ma spája, rovnaký profil, ako mám ja, či opačný alebo čiastočne rovnaký? A kto robí tú analýzu – človek alebo počítač? Lutujem, že som včera nedávala väčší pozor na to, čo mi hovorila pani Cooperová.

Pamätám si však jedno: deväťdesiatpäťpercentná úspešnosť.

Zatvorím knižku a prejdem rukou po okraji, aby som ju vyrovnala. Stlačím gombík na stene. O chvíľku pani Cooperová otvorí dvere.

„Áno?“

„Skončila som.“

„Už? Ste si istá, že ste odpovedali na všetko?“

Pozriem na hodinky. Trvalo mi to hodinu a pol. „Ako dlho to ľuďom zvyčajne trvá?“

„Vo všeobecnosti vyše dvoch hodín.“